

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG! AVDH Bélyegző

Alulírott Kalmár László, [REDACTED] alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) **27. § a) pontja** alapján **alkotmányjogi panaszt** terjeszték elő az alábbiak szerint:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a **Veszprémi Törvényszék 2.Pkf.20.736/2024/9.sz. – a Veszprémi Járásbíróság 25.Pk.50.142/2024/13.sz. megalapozott, törvényes és tisztességes elsőfokú végzését megváltoztató - jogerős és egyben végleges végzésének az alaptörvény-ellenességét.**

Kérem, hogy alaptörvény-ellenes voltára tekintettel a jogerős és végleges végzést **semmisítse meg**, miután az az **Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében** foglaltak alapjogi szintű sérelmét eredményezi, miszerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

E körben ellentétes továbbá a **Római Egyezmény 8. Cikk (1) bekezdésében** foglaltakat is, miszerint:

Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák,

ezzel viszont szembefordul a **Római Egyezmény 13. Cikkében** foglalt nemzetközi kötelezettség-vállalásunkkal is, miszerint:

1 Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

A jogerős végzés, illetve az alapul fekvő eljárás nem tesz eleget továbbá az Alaptörvény **XXIV. Cikk. (1) bekezdésében** foglalt több kitételnek sem, miszerint

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

(Az Alaptörvény ezen kitétele értelemszerűen a bíróságok indoklási kötelezettségére és ésszerű időn belüli eljárására is értendő.)

A jogerős végzés továbbá sérti az **Alaptörvény XXVIII. Cikkének (1) bekezdésében** foglalt tisztességes eljárás követelményét, miszerint

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, **ésszerű határidőn belül** bírálja el.

(A tisztesség követelménye értelemszerűen magára a döntésre is vonatkozik: annak – a maga teljességében, összességében – tisztességesnek – méltányosnak, igazságosnak, stb. – kell lennie.)

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 0 3 7 5 3 - 0 / 2024		
Érkezett: 2024 DEC 11.		
Erkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 4	Kezdlőiroda:

AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz az **Abtv. 27. § (1) bekezdésének a) pontján** alapul, amely szerint az **alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben** az egyedi ügyben érintett személy a döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslati lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

A Veszprémi Törvényszék **2.Pkf.20.736/2024/9.sz.** jogerős és végleges végzését 2024. november 26-án kaptam meg elektronikus úton.

A 2017. évi CXVIII. törvény 2. § g) pontja szerint nincs helye a végzéssel szemben felülvizsgálatnak, azaz további – *rendkívüli* – jogorvoslatra nincs lehetőség.

A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

A tényállást tartalmazzák az általam a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ügyben született első és másodfokú végzések. Ezért itt csak a lényegét foglalom össze röviden, határozat számok, időpontok, stb., nélkül, illetve azon lényeges tényállási elemeket emelem ki, amelyek ismerete nélkül nem domborodik ki a sérelmem alapjogi szintű – *kifejezetten súlyos* – volta:

2 A kislánnyal kiváló kapcsolatunk volt egészen 2023. augusztus 15-ig. Olyannyira, hogy a kislány 2023. augusztus 14-én hozzám költözött és aznap a belvárosi gyámhivatalban nyilatkozatot is tett a hivatal kifejezett kérésére, miszerint nem bírta már az állandó anyai presszionálást azzal kapcsolatban, hogy miért nem hajlandó ő is utálni engem – *mert hogy nálunk engem mindenki utál* –, és megmondta, sőt le is írta otthon, hogy azonnal az apjához szeretne költözni, mert az nem csinálja majd ugyanezt, tőle akkor mehet majd az anyai oldalhoz, amikor akar, ezt követően pedig a család engedélyével, beleegyezésével és kíséretével költözött át hozzám. Másnap az anyja és a mama súlyos érzelmi zsarolással – *hogy nem láthatja többé a kis féltestvérét, az imádott cicáját, stb.* – és egy csak jóval később kiderült, szó szerint borzalmas – *rólam kitalált* – hazugsággal visszacsalták a kislányt, majd a rólam állított szörnyű hazugsággal az anyja és a mama rávették, hogy másnap délelőtt (2023. augusztus 16-án) a [REDACTED] Gyámhivatalban közölje, hogy többé nem akar velem találkozni, egyebekben pedig mondja azt, hogy ő a belvárosi gyámhivatalban nem mondott semmit, a gyámügyi előadó és én készítettünk egy hamis jegyzőkönyvet, és arra kényszerítettük, hogy elolvasás nélkül írja alá. *(Itt már bűncselekményről – többrendbeli hamis vádról – kell beszélni, és a kislány akkor már éppen betöltötte a 14. életévét, így el is rendelték a nyomozást az ügyben, nem csak a gyerekkel szemben, de az anyjával szemben is a gyerek bűncselekményre rábírása kapcsán.)*

Az anyai család – *valójában a családfő: a mama* – döntött már 2023. augusztus 15-én: **a kislány többé nem találkozhat, de nem is beszélhet velem**, nehogy még egyszer kedve szottyanjon hozzám költözni.

Egyszerűen megszüntették a kapcsolattartást. Nem zavarták, nem akadályozták, megszüntették. Teljes egészében. Végleg.

És ezzel elkezdődtek a kapcsolattartás végrehajtása iránti eljárások, amelyekben konkrétan az akkor még folyamatban lévő 20.P.20.687/2022.sz. óbudai perben hozott ideiglenes intézkedéssel szabályozott kapcsolattartást kértem végrehajtani.

Külön kiemelem: **nem erről az egy végrehajtásról van szó, hanem több tucatról**: 2023 augusztusának közepétől havonta összesen 4 kapcsolattartás végrehajtását kellett kérnem és kértem is következetesen. Ez

tehát csupán az első ilyen döntés, amit – *értelemszerűen* – követni fog a többi, karakter azonos tartalommal. És így nem is arról van szó, hogy nem lesz pótolva két elmaradt alkalom egy amúgy működő kapcsolattartás során, hanem arról van szó, hogy **egyetlen egy kapcsolattartás nem lesz pótolva, miközben több, mint 15 hónapja nem láthatjuk egymást a kislánnyal, miközben az anyai család szó szerint teljesen elvadítja tőlem az egyetlen gyermekemet!** (Ettől emelkedik nyilvánvalóan alapjogi szintűre a sérelmem.)

Ami innentől történt, annak megértéséhez nem ártana bemutatnom a Veszprém vármegyében e téren uralkodó állapotokat, az pedig nem lenne rövid és meg is haladná ennek az eljárásnak a kereteit. Talán elég, ha a lényegre emelem ki: ebben a vármegyében évtizedek óta elképzelhetetlen, hogy egy gyermeket az apjánál helyezzenek el, másrészt zsigerből gyűlölnék minden „idegent”, különösen a budapestieket. (Anyuka éppen ennek tudatában költözött oda egyetlen racionális érv nélkül, itt hagyva mindent és mindenkit, beleértve az egészen friss férjét is, akitől nem egy 14 éves, hanem egy kéthetes kislányt szakított el. Ami szomorú: éppen egy óbudai bíró adta neki a tanácsot, miszerint itt nincs esélye, de ott bármit talál ki, megoldják neki.)

A lényeg, hogy az első perctől kezdve az elsőfokon eljáró bírósági titkárok következetesen és összehangoltan szabotálták az eljárásokat, a kérelmeim elbírálását. Egy hivatalból soronkívüli eljárásban, amiben az időtényező meghatározó súllyal bír, nem egyszer **több, mint 4 hónapig szó szerint semmit nem csináltak, majd felfüggesztették az ideiglenes szabályozás végrehajtását az óbudai per jogerős befejezéséig, vagyis pontosan addig, ameddig a végrehajtani kért ideiglenes szabályozás hatályban van!** (Mert ugye az ideiglenes intézkedés a per befejeztével hatályát veszti a törvény erejénél fogva.)

3 A felfüggesztéssel szemben fellebbezéssel éltem, aminek helyt is adott a Veszprémi Törvényszék, azonban még **véletlenül sem azzal, hogy a per befejeztével hatályát veszti az ideiglenes intézkedés, és így azután az abban foglaltakat már nem lehetne végrehajtani**, hanem azzal az indokkal, hogy az ideiglenes intézkedés jogintézményét – *annak lényegét* – üresítenénk ki azzal, ha a végrehajtását felfüggesztenénk. Ezzel a szándékosan generált huzavonával azonban újabb kb. 4 hónap telt el, így **mire az elsőfok elkezdett érdemi döntéseket hozni, már 8-9 hónapnál tartottunk!**

Ezekkel azután érdemi problémák következtek – *mindent kitaláltak, hogy mentsék az anyát* -, azonban ezt (is) helyretette a törvényszék: a BH2022. 56. alapvetésre hivatkozva egyértelművé tették, hogy az anya önhibája egyértelműen fennáll, ezt nem lehet azzal kimenteni, hogy a gyerekekkel mondatja ki a nemet.

Külön ki kell emelni: a törvényszék az első ilyen – *az anyát elmarasztaló* – jogerős végzését 2024 áprilisában hozta meg, majd a következőt már májusban. Ekkor már a végrehajtani elrendelt óbudai ideiglenes intézkedés hónapok óta nem volt hatályban – *az óbudai per 2024. február 5-én jogerősen megszűnt* -, amiről a törvényszéknek tudomása volt – *a kérelmezett anyuka becsatlotta az első- és a másodfokú megszüntető végzéseket egyaránt és arra hivatkozott, hogy egy már hatályban nem lévő végzésben foglaltakat utóbb már nem lehet végrehajtani* -, ennek ellenére a törvényszék minden további nélkül elrendelte a végrehajtását két ízben is!

Ezt követően már az elsőfokú bíróság is rendre elmarasztalta anyukát – *a másodfokú végzésekben foglalt elvi iránymutatást (BH2022. 56.) alkalmazva* -, és bár anyuka ezekben az eljárásokban is csatlolta az óbudai per megszűnését igazoló végzéseket, sőt meghivatkozta a tisztelt Alkotmánybíróság 3306/2023. (VI.15.) AB végzését is azzal a hamis beleolvasással, hogy analóg esetben a tisztelt Alkotmánybíróság érdemben egyetértett a Szegedi Törvényszék öt igazoló álláspontjával, az elsőfokú bíróság – az esetek többségében **a Kúria kifejezetten elvi mondanivalóval közzétett Kfv.38.269/2019/4.sz. határozatát** is meghivatkozva (most éppen nem) – és helyesen rámutatva, hogy a 3306/2023. (VI.15.) AB végzésben szó nincs (és egyébként nem is lehetne) arról, hogy a szegedi eseti döntés, illetve annak indoklása *érdemben* helyes-e – elrendelte a végrehajtásokat és a szabályozás idő közbeni megváltozását – *helyesen!* – kizárólag a pótlás logisztikája szempontjából vette figyelembe: a pótlást az éppen most hatályos, újabb ideiglenes szabályozásban foglaltaknak megfelelően rendelte el. (Ebben a mostani esetben még erre sem volt szükség,

mivel a májusban éppen érvényben lévő szabályozás – 1.P.20.438/2024/18. – karakter azonos szabályozás volt a korábbi óbudai szabályozással, vagyis ugyanaz mehetett tovább, csak más ügyszámon.)

A törvényszék – már valamikor idén júniusban! – az első ilyen marasztaló végzést hatályában fenn is tartotta, megint csak annak ellenére, hogy anyuka ismét csak hivatkozott arra, hogy az óbudai ideiglenes intézkedés már nincs hatályban, így – *szerinte* – azt nem lehet végrehajtani. (És persze ezúttal is csatolta az ezt igazoló végzéseket és hivatkozott az általa hamisan interpretált 3306/2023. (VI.15.) AB határozatra.)

És most értünk el a jelen alkotmányjogi panaszommal támadott jogerős végzéshez:

Ebben a végzésében a törvényszék most nem csupán a Kúria által elvi mondanivalóval közzétett határozatban foglaltakkal fordult szembe – *egy szó indoklás nélkül, miközben a Kúria közzétett határozatától való eltérést kifejezetten kötelező indokolni (különösen, ha akár a megváltoztatott elsőfokú végzés, akár a kérelmező akár a kérelmében, akár a fellebbezési ellenkérelmében éppen erre hivatkozik)! -, de a saját korábbi két – ellentétes – döntésében foglaltakkal is szembefordult:*

Megváltoztatta az elsőfokú végzést, elutasította az amúgy érdemben általa sem vitatottan alapos kérelmemet mindössze annyi indoklással, hogy egyetértett a kérelmezett azon érvelésével, hogy a szabályozásban foglaltakat nem lehet már végrehajtani. Hozzáteszem: **ezt az álláspontját semmilyen jogszabályhely megjelölésével, de még okfejtéssel sem indokolta, ahogy még csak említést sem tett a fellebbezési ellenkérelmemben konkrétan meghivatkozott, mellékelten csatolt, a Kúria által közzétett határozatról,** mert ugye nyilván nem tudta volna megindokolni, hogy miért helyezkedik a Kúria álláspontjához képest ellenkező álláspontra. (Így lényegében „nem vett tudomást” erről a Kúria által közzétett, általam a fellebbezési ellenkérelmemben konkrétan meghivatkozott határozatról, nemes egyszerűséggel így került ki az indoklási kötelezettségének teljesítését e körben.) Ugyanakkor a korábbi két határozatával való szembe fordulást már kifejezetten **tény- és iratellenes hazugsággal** igyekezett feloldani: az alkotmányjogi panaszommal támadott végzésében arra hivatkozik, hogy a korábbi – *ellentétes* – határozatait az óbudai bíróság **247-II.sz.** végzésére és az azt helyben hagyó másodfokú végzésre alapozta, amelyek az óbudai pert kizárólag a viszontkereset vonatkozásában szüntették meg, nem pedig a teljes per vonatkozásában. Ehhez képest tényként állapítható meg, hogy a 247-II.sz. végzés **a teljes pert szüntette meg**, ahogy az ezt 2024. február 5-én helyben hagyó jogerős másodfokú megszüntető végzés is a teljes pert szüntette meg. Ahogy az is megállapítható, hogy pontosan ugyanez a két végzés állt a másodfokú bíróság rendelkezésére ebben az esetben is, mivel, hogy más végzés nem született. (Az óbudai pert ugyanis az én keresetem vonatkozásában már 2023. július 7-én megszüntette a bíróság, és ezt a 247-I.sz. végzésével hatályában fenntartotta azzal, hogy ezen végzésével szemben fellebbezésnek nincs helye. Ezután az eljáró bíró rábeszélte az alperest, hogy álljon gyorsan el a viszontkeresetétől, és akkor az egész pertől megszabadulhat itt Budapesten. Azután pedig irány Veszprém, ahol már az lesz, amit ő akar. Miután ebben az alperes belement, a 247-II.sz. végzésével az egész pert megszüntette. Ezt a 247-II. sz. végzést hagyta helyben a másodfok 2024. február 5-én. Vagyis a Veszprémi Törvényszék nem téved, hanem kifejezetten tisztességtelenül, becstelenül hazudik ennek a 247-II.sz. végzésnek a tartalmára nézve, hogy kimagyarázza a korábbi két döntésével homlokegyest ellenétes mostani döntését.)

Sokan „járulékos” kérdésnek tekintik, én azonban az eljárás és a döntés tisztessége szempontjából mégis lényegesnek tartom a **perköltség-rendelkezést** is: ennek értelmében még nekem kell 120.000Ft-ot fizetnem anyukának azok után, hogy a bíróság addig huzavonázott, amíg meg nem változott a szabályozás, majd szétvette a kezeit, mint egykoron Pilátus Jézus előtt és sajnálkozva közölte, hogy „mossa kezeit eme ártatlan apuka vérértől”: így már nincs lehetőség a korábban megszerzett jogosultságomat érvényesíteni, anyuka pedig összetehette volna mindkét kezét, hogy a bíróság visszamenőlegesen mentesítette minden gyalázatának összes következménye alól, nemhogy még perköltséget is kapjon, amikor – *a bíróság által sem vitatottan* – okot adott a benyújtásakor megalapozott kérelmem előterjesztésére.

Végezetül a tények kedvéért megjegyzem: **a hatályát veszített óbudai szabályozással szó szerint minden tekintetben azonos új szabályozás következett: a Veszprémi Járásbíróság 1.P.20.438/2024/18.sz. végzése**

mondhatni „egyenes folytatása” volt a korábbi szabályozásnak, annak mentén minden további nélkül folytatni lehetett (volna) mindent – a pótlásokat is -, hiszen csupán a bíróság fejléce és az ügyszám változott, a szabályozás maradt pontosan ugyanaz.

AZ ALAPTÖRVÉNY ELLENESSÉGET EREDMÉNYEZŐ JOGSZABÁLY ELLENESSÉG LÉNYEGE:

A magénélethez, illetve a családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz való alapjog nem csupán az indokolatlan beavatkozás tilalmát jelenti, hanem a hatóságok/bíróságok aktív, hatékony beavatkozási kötelezettségét is magába foglalja azokban az esetekben, amikor ez szükségessé válik ezen alapjogok biztosítása végett. (Erre mutat rá a Fővárosi Ítéltábla a 8Pf.21.101/2014/7.sz. jogerős ítéletében, de ugyanerre alapoz a Fővárosi Törvényszék fellebbezés hiányában jogerős 5.P.21.941/2015/65.sz. ítélete is: mindkettőben az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog biztosításához szükséges hatékony intézkedések elmulasztása miatt volt kénytelen sérelemdíjat fizetni akkor még a gyámhivatal, azonban az alapelv nyilván nem lehet más a bíróságok esetében sem: a hatékony intézkedések meghozatalának kötelezettséges nem attól függ, hogy a végrehajtás aktuálisan éppen a gyámhivatal, vagy a bíróság hatásköre-e.) De az EJEB is kimondta a 66396/2014 számú ügy ítéletében (Improta kontra Olaszország), hogy:

[43]

Bíróság kihangsúlyozza, hogy a szülő és a gyermek együttléte a családi élet alapvető eleme (Kutzner Németország ellen, 46544/99, § 58, CEDH 2002), és minden olyan belső szabályozás, amely ezt akadályozza beavatkozást jelent az Egyezmény 8. cikke által védett és garantált jogba (K. és T. Finnország ellen [GC], n° 25702/94, § 151, CEDH 2001-VII).

5

[45]

A Bíróság ugyanakkor arra is felhívja a figyelmet, hogy a nemzeti szerveknek nem abszolút kötelessége, hogy a szülő és a gyermek közötti kapcsolattartás megkönnyítését célzó intézkedéseket hozzanak. A döntő kérdés annak vizsgálata, hogy a nemzeti szervek meghoztak-e minden olyan intézkedést, ami ésszerűen elvárható volt tőlük annak érdekében, hogy elősegítsék a kapcsolattartást (uo. § 58)? Az ilyen típusú ügyekben az intézkedés megfelelőségét az alkalmazás gyorsaságának mércéjével kell mérni, mert az idő múlása visszafordíthatatlanul károsíthatja a gyermek és a különélő szülő kapcsolatát (Maumousseau és Washington Franciaország ellen, n° 39388/05 § 83, 2007. dec. 6; Zhou Olaszország ellen, n° 33773611, § 48, 2014. jan. 21 és Kuppinger Németország ellen, n° 62198/11, § 102, 2015. jan. 15). Az időtényező tehát rendkívüli fontossággal bír, mivel a bírósági eljárás késlekedéseinek következtében a vita tárgyát képező problémát végül a kialakult gyakorlat dönti el (H. az Egyesült Királyság ellen, 1987. júl. 8, §§ 89-90, A sorozat n° 120; és P. F. Lengyelország ellen, n° 2210/12, § 56, 2014. szept. 16).

Erre szolgál a 2017. évi CXVIII. törvény 7/A. szakasza. (A 22/A – E paragrafusok.)

A 2017. évi CXVIII. törvény 22/B. § szerint:

(4) A kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltak megszegésének minősül, ha a kapcsolattartásra jogosult vagy kötelezett neki felróható okból

a) határidőben nem tesz eleget kapcsolattartási kötelezettségének,

b) a határozatban megállapított határidő alatt nem pótolja az elmaradt kapcsolattartást,

- c) a kapcsolattartást kellő indok nélkül akadályozza vagy
d) egyéb módon megghiúsítja a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást.

A Bnpt. 22/C. § (2) bekezdése szerint:

Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást. A bíróság a végrehajtást elrendelő végzésben a kérelmezettet felhívja, hogy

a) a végzés kézhezvételét követően esedékes kapcsolattartásnak a kapcsolattartásra vonatkozó határozat szerinti időpontban és módon tegyen eleget,

b) a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül biztosítsa, és megjelöli a pótlás végső határidejét.

Jól látható, hogy a Bnpt. kógens rendelkezést tartalmaz a meghiúsult kapcsolattartás pótlására kötelezést illetően: minden esetben fel kell hívni a pótlás biztosítására (is) a kérelmezettet, ha a kapcsolattartás a jogosultnak nem felróható okból maradt el. (lásd: Ptk. 4:182. § (2) bekezdésének kógens rendelkezése.)

6 Ugyanakkor a Bnpt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy amennyiben a szabályozás megváltozik – hatályát veszti és életbe lép az előző szabályozás, vagy új szabályozást hoznak -, akkor „a múltat végképp el lehetne törölni” (ahogy a kommunisták szerették volna egykoron), hogy ilyenkor a megszerzett jogosultság elvész – beleértve az okozott utazási költség megtérítésére vonatkozó jogosultságot is -, a renitens kapcsolattartás-akadályozó pedig kvázi amnesztiát kap: feledésbe merülnek a „bűnei”, sőt még perköltséget is kap, még meg is jutalmazza a bíróság ebben az esetben a pórtul járt jogosult zsebéből.

A kérelmezett által a fellebbezésében hivatkozott 3306/2023. (VI.15.) AB végzés sem tartalmaz ilyesmit: **semmilyen formában nem foglal állást érdemben abban a vonatkozásban, hogy a kapcsolattartás szabályozásának megváltozása esetén van-e lehetőség a korábbi szabályozások megszegésének vizsgálatára, illetve a korábbi szabályozások által megteremtett kapcsolattartási jog érvényesítésére: a jogosultnak járó kapcsolattartási alkalmak és kapcsolattartási idő pótlására.** (Ebben az ügyben a tisztelt Alkotmánybíróság a VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt sérelmet érdemben eleve nem tudta vizsgálni, mivel a kérelmező nem terjesztett elő vizsgálható alapjogi érvelést, a tisztességes eljárás körében pedig csupán azt vizsgálhatta, hogy eleget tett-e a szegedi bíróság az indoklási kötelezettségének – hogy van-e indoklás -, az indoklás érdemben helyes volta nem volt – és nem is lehetett – tárgya az alapjogi vizsgálatnak, mivel ez fellebbezési kérdés, az Alkotmánybíróság viszont nem „extra fellebbezési fórum”.)

Az adott jogkérdésben tehát az Alkotmánybíróság nem, a **Kúria** viszont valóban állást foglalt: az általa közzétett **Kfv.38.269/2019/4.sz.** ítélet, ami a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság K.27.817/2018/8.sz. közigazgatási ítéletén alapul, pontosan erről a jogkérdésről foglalt állást, mégpedig általános elvi éllel.

ELVI TARTALOM – A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.

Kúria Kfv. 38.269/2019/4.

Gyámhatósági ügyben hozott végzések bírósági felülvizsgálata

A határozat elvi tartalma

A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.

Automatizáltan készült kivonat

39

Az alperes abban tévedett, hogy arra hivatkozva, hogy a kérelmek benyújtása és a végzések meghozatala között a kapcsolattartás rendje megváltozott, a Gyer. 33. §-a szerinti vizsgálatot nem kell elvégeznie.
[...] Az alperes akkor járt volna el helyesen, ha a felperes kérelmei alapján az elmaradt kapcsolattartások tekintetében az önhiba hiányát, vagy annak fennállását vizsgálja, a kapcsolattartás rendjének megsértése ugyanis a gyermek fejlődésének veszélyeztetése körében releváns lehet, ahogyan arra a Gyer. 33. § (2) bekezdése utal.
[...] Az, hogy a felperes az elvétel jogával járó személyes kapcsolattartás végrehajtását kérte, ami a felperest a kérelmet jogerős elbírálásakor már nem illette meg, nem eredményezheti a Gyer. 33. §-a szerinti vizsgálat, és ezen belül is az önhiba fennállta vizsgálatának teljes elmaradását.
[...] Helytálló következtetést vont le az elsőfokú bíróság az alkalmazandó kapcsolattartást szabályozó döntés tekintetében is, mert a gyámhivatalnak a felperes kérelmeinek megfelelően az elmaradt kapcsolattartások idején irányadó kapcsolattartási határozatot kell vizsgálni, figyelemmel a Gyer. 9. § b) pontjára.

[20] A kapcsolattartás elmaradása miatti panasz esetében a gyámhatóság nem tagadhatja meg az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét azon az alapon, hogy időközben megváltozott a kapcsolattartás rendje. Ez utóbbi körülménynek a kapcsolattartás pótlása körében lehet csak jelentősége, de a változás nem teszi szükségtelenné a hatósági vizsgálatot.

(Igaz, akkor, amikor a kapcsolattartást még a gyámhivatalok hajtották végre, azonban a döntés elvi tartalma azonos módon érvényes a végrehajtást most foganatosító bíróságok nemperes eljárásaira is.)

Ehhez nem szükséges különösebben hozzátenni semmit: az, hogy a Veszprémi Járásbíróság 9 hónapon keresztül tudatosan és célzatosan altatta a végrehajtási kérelmeim elbírálását, hogy tavaly augusztus 13-a óta egyetlen egyszer nem lehattunk együtt a kislánnyal, az eddigiekben eljáró titkárok pedig ehhez cinkosan asszisztáltak – egy hivatalból soron kívüli eljárásban több, mint fél éven át nem csináltak érdemben semmit! -, nem eredményezhet visszamenőleges hatályú jogvesztést egy apa és főként egy gyermek számára. *(Ha jogvesztést eredményezne visszamenőlegesen, az megalapozná a járásbírósági mutyival okozott károkért – nem vagyoni károkért is! - felelni köteles Veszprémi Törvényszék kártérítési felelősségét, ezt meghaladóan pedig az érintett titkárok büntetőjogi felelősségét is, hiszen célzatosan éppen addig függesztették fel a végrehajtásokat, ameddig az alapjukat képező ideiglenes intézkedés hatályban van! Ezt pedig nehéz lenne egyeztetni a tisztességes eljárás követelményével, a tisztesség fogalmával!)* Ahogy persze visszamenőleges hatályú amnesztiát sem eredményezhet a kérelmezett korábbi jogsértései, kapcsolattartás-akadályozásai következményeit, szankcióit illetően.

Ebben a tekintetben egészen mostanáig a Veszprémi Törvényszék is a Kúria által megfogalmazott „elvi tartalom” alapján – azzal egyezően - járt el:

Megváltoztatva az elsőfok egyik végzését, a **2.Pkf.20.280/2023/3.sz.** végzésében **2023. június 20-án** rendelte el a II. és III. Kerületi Bíróság 20.P.III.25.134/2009/71.sz. végzésének végrehajtását annak ellenére, hogy ez a végzés már egy évvel korábban részben, majd 2022. december 6-tól már teljes egészében megváltozott, a folyamatos kapcsolattartás vonatkozásában nem volt hatályos!

Sőt mi több: a Veszprémi Törvényszék még a soron következő kapcsolattartás előírás szerű biztosítására vonatkozó felhívásában is konkrétan az ezen – *hatályban akkor már régen nem lévő* – végzés szerinti soron következő kapcsolattartás biztosítására hívta fel a kérelmezettet ezen – *hatályban már nem lévő* – szabályozásban foglaltak szerint. És hogy teljes legyen a kép: amikor értesítést küldtem a teljesítés elmaradásáról, a járásbíróság ugyancsak az ezen – *már régen hatályban nem lévő* – szabályozás szerinti soronkövetkező kapcsolattartás biztosítását vizsgálta, nem az éppen hatályban lévő új, aktuális szabályozás szerinti.

(A végzés ezen részével viszont magam sem értettem egyet: szerintem a mindenkori éppen érvényes szabályozás szerinti soron következő kapcsolattartás biztosítását kell előírni a mindenkori éppen érvényes szabályozásban foglalt követelmények szerint. Ez következik a Kúria által közzétett elvi tartalomból is és persze a józan ész is ezt diktálja.)

A Veszprémi Törvényszék ugyanakkor **2.Pkf.20.238/2024/5.sz.** jogerős végzésében **2024. április 16-án** elrendelte a jelen ügyben hivatkozott, 2024. február 5-én hatályát veszített, ekkor már hatályban nem lévő ideiglenes intézkedés által szabályozott, 2023. november 4-i és 5-i kapcsolattartások végrehajtását, **tette ezt pedig a kérelmezett által a jelen fellebbezésben is hivatkozott permegszüntető végzés ismeretében, egyúttal pedig az általam most (is) hivatkozott Kúria ítélet ismeretében.**

A Veszprémi Törvényszék most tehát **önmagával is ellentmondásba került:** tartalma szerint a saját **2.Pkf.20.238/2024/5.sz.** jogerős határozatának a jogszabálysértő voltát (is) kimondta! *(Ez pedig nem akármekkora blamázs! Különösen, hogy ezt az ellentmondást kifejezetten iratellenes hazudozással akarja feloldani a 20.P.20.687/2022/247-II.sz. végzés tartalmáról gátlástalanul hantázva.)*

De talán nézzük a **Bnpt. 22/C. § (2) bekezdésének** konkrét működését:

„Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást.”

A vizsgálat tehát kötelezően azzal indul, hogy a bíróság megvizsgálja azt, hogy a kérelmezett megszegte-e az **akkor éppen aktuális** szabályozásban foglaltakat. **Olyan jogszabályi rendelkezés pedig nem létezik, ami ennek a vizsgálatát kizárná abban az esetben, ha időközben már másik szabályozás lenne éppen.**

(Itt utalnék rá, hogy amennyiben valaki jelenleg 2014. március 15-énél korábbi események kapcsán terjeszt elő polgári jogi igényt, azt – értelemszerűen – még a korábbi Ptk. szabályai mentén fogja vizsgálni a bíróság, függetlenül attól, hogy immáron több, mint 10 éve új polgári törvénykönyv van. A jog egyik alapvetése, hogy mindent a megtörténtekor hatályos törvények, szabályozások, végzések, kötelezések mentén és alapján lehet és kell is vizsgálni, hiszen a felek mindig az aktuálisan fennálló szabályok, kötelezettségek mentén kötelesek eljárni, mindig az éppen akkor aktuális kötelezettségeiknek kötelesek maradéktalanul eleget tenni. Ez alól kizárólag a büntetőjogban van kivétel: ott egy idő közbeni változás esetén a terhelte kedvezőbb elbírálást eredményező szabályozást kell alkalmazni.)

A jogszabály pedig **kógens** rendelkezéssel folytatódik:

„Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást.”

Itt már a szöveg nem tartalmazza azt, hogy **konkrétan az egykoron megsértett határozat végrehajtását rendeli el a bíróság**, csupán annyit tartalmaz, hogy elrendeli a végrehajtást. Nem mondja, hogy pontosan minek a végrehajtását rendeli el, azonban erre a válasz egyértelmű: **a kapcsolattartási jog, az elmaradt/megtagadott kapcsolattartás** végrehajtását rendeli el. Itt nem egy formális határozat végrehajtásáról, hanem a határozat által megteremtett és utólag „vissza nem vehető” jogosultság végrehajtásáról van szó.

A végrehajtást tehát **mindenképpen el kell rendelni**, mivel a kérelmezett megszegte a kérelemmel érintett alkalmakkor az akkor érvényben lévő szabályozásban foglaltakat.

Itt ugyanis – ismétlem - **ténylegesen nem egy végzés, hanem a kapcsolattartási jog, illetve konkrét kapcsolattartási alkalmak** (napok, kapcsolattartási időtartam) végrehajtásáról van szó!

Ezt megtagadni azon az alapon, hogy az éppen akkor aktuális szabályozás már nincs hatályban – **rádadásul aktuálisan ugyanaz van hatályban, csak más ügyszámmal, más fejléccel!** -, olyan, **mintha a volt munkáltatóm kérné a felém fennálló munkabér tartozása végrehajtásának elutasítását azon az alapon,**

hogy idő közben megszűnt a munkabér tartozásának alapját képező munkaszerződésem. (Már nem dolgozom nála.)

Valójában tehát itt csupán a végrehajtást elrendelő végzés konkrét megfogalmazásának a mikéntje a kérdés: nem úgy kell megfogalmazni a végzést, hogy a bíróság elrendeli az ilyen és ilyen számú végzés végrehajtását, hanem úgy, hogy elrendeli az ezeken és ezeken a napokon elmaradt kapcsolattartások végrehajtását.

Ugyanakkor van egy másik – *ugyancsak „kikezddhetetlen”* - megfogalmazási lehetőség: az, hogy a bíróság a végrehajtást elrendelő végzésében nem az adott alkalmakkor éppen hatályos *módosító* végzés, hanem az általa *módosított* végzés végrehajtását rendeli el, ami viszont változatlanul hatályban van, csupán újabb és újabb aktuális módosításokkal. („...elrendeli a II. és III. Kerületi Bíróság 20.P.III.25.134/2009/71.sz. – többször módosított – végzésének végrehajtását.) Ugye a törvények esetében is így hangzanak a hivatkozások. Több, mint fél évszázadon át mindig az 1952. évi „többször módosított” eljárási törvényre szóltak a hivatkozások, miközben egy betű nem sok, annyi nem volt már benne, amit hol ez, hol az, hol meg amaz a törvény menet közben már ne módosított volna.

Ugyanakkor nem lehet elsiklani az alábbiak mellett sem:

Mint az ismert, a Veszprémi Járásbíróság az összes olyan kérelmem tekintetében felfüggesztette az eljárást **a 20.P.20.687/2022.sz. per jogerős befejezéséig**, amiben egyébként az eljárás adatai ismeretében kénytelenek lettek volna elrendelni a végrehajtást, semmilyen indokkal nem lett volna lehetőségük érdemben elutasítani ezeket a kérelmeket.

9 Na már most amennyiben az általam a jelen alkotmányjogi panasszal támadott jogerős végzés **indoklás és jogszabályhely meghivatkozása nélküli** önkényes „deklarációját” elfogadjuk – *vagyis osztanánk azt az álláspontot, hogy a végrehajtani kért határozat időközbeni megváltozása, vagy hatályát vesztese a kérelmező visszamenőleges hatályú jogfosztását eredményezi* -, abban az esetben azt kellene megállapítani, hogy **az elsőfokon született felfüggesztések ténylegesen – tartalmuk szerint! – a bíróság részéről a hivatali kötelessége – a végrehajtás – szándékos, célzatos megtagadásaként** minősülnének:

A felfüggesztéseket éppen addig írták elő, ameddig még hatályban van a végrehajtani kért határozat, vagyis azután kívánták majd folytatni az eljárást, hogy a végrehajtani kért ideiglenes intézkedés már hatályát veszítette. Azzal pedig nyilván eleve tisztában kellett lenniük, hogy az ideiglenes intézkedés a törvény erejénél fogva a per befejeztével hatályát veszti. **Ha tehát valóban nem lehetne végrehajtani a kapcsolattartást az ideiglenes intézkedés hatály-vesztése folytán, akkor vastagon megállna a célzatos kötelesség-mulasztás, azaz a hivatali visszaélés büntettének megalapozott gyanúja az összes az ügyeinkben eljáró bírósági titkárral szemben, akik úgy függesztették fel az eljárásokat az adott per végéig, hogy tisztában voltak azzal, hogy az adott per vége után már nem lesznek hatályban a végrehajtani kért végzések.** (A céljuk egyébként halál biztosan ez volt, aztán derült égből a villámcsapásként hatott rájuk, amikor becsatoltam a nekik (is) a Kúria fentebb idézett álláspontját és rá kellett jönniük, hogy nem jól kalkuláltak.)

Ami a tisztességes eljárás sérelmét illeti:

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, **ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes.** A tisztességes eljáráshoz való jog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

Az Alkotmánybíróság általában a „tisztesség” vizsgálatát leszűkíti a kontradiktórius elv érvényesülésének, a fegyverek egyenlőségének az érvényesülésének, a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmának, illetve az indoklás létének a vizsgálatára. A jelen eset azonban tipikusan az az eset, amikor – ezek mellett! – az általam vastaggal és aláhúzással is kiemelt esetről van szó:

Az eljárás – függetlenül az egyes részletszabályok betartásától, illetve be nem tartásától! – összességében vizsgálva méltánytalan, súlyosan igazságtalan, és nem tisztességes.

Foglaljuk össze tömören:

Az anya leállítja a kapcsolattartást. Nem alkalmoszerűen, hanem véglegesen, örökre. Ráadásul kifejezett kérésem ellenére nem jelzi, hogy nem fogja átadni a kislányt, odabolondít feleslegesen, amivel kárt (utazási költséget) is okoz. Erre én benyújtok egy minden tekintetben megalapozott, a kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelmet. Az elsőfokú bíróság hónapokig – az EJEK szemléletes kifejezésével élve – békés tétlenségben mulatja az időt, nem csinál semmit, majd amikor már régen jogerősen is el kellett volna rendelni a hivatalból soronkívüli eljárásban a kapcsolattartás végrehajtását és pótlásra kellett volna kötelezni anyukát, felfüggeszti az eljárásokat annak a pernek a jogerős befejezéséig, amelyben a végrehajtani kért ideiglenes szabályozás született és amelynek a jogerős befejezésével a végrehajtani kért ideiglenes intézkedés a törvény erejénél fogva hatályát veszti. A hónapokig tartó semmi tevé, majd a törvénytörő felfüggesztés elleni fellebbezés elbírálásának ugyancsak kb. 4 hónapos ideje után – immáron 6-8-10 hónap elteltével! – megszületnek az első marasztaló végzések (köztük jogerős másodfokú két végzés is!) – 2-3 hónappal azután, hogy a végrehajtás tárgyát képező ideiglenes intézkedések az óbudai per megszűnése folytán már hatályukat veszítették! -, el is rendelik a pótlásokat – immáron az aktuális szabályozás szerinti formában -, majd egyszer csak a másodfok kitalálja, hogy „vissza az egész”: sajnos addig húztuk az időt minden lehetséges módon és eszközzel, amire már új szabályozás született – a korábbival ugyan azonos, de formailag mégis új, más ügyszámon -, és így sajnos el kell utasítani az egyébként a benyújtásakor nyilvánvalóan megalapozott kérelmet. Apuka tehát sajnos „így járt”...

És hogy az eljárás még ennél is (i)gazságosabb legyen: a kisemmizett apuka nem csak hogy „sajna” elesett a megszerzett kapcsolattartási időtől és alkalmaktól, de még a kérelmezett által neki okozott anyagi kiadást sem követelheti – van tehát károkozás, de nincs kárfelelősség, nincs kártérítés! -, és hogy feltegyük az (i)gazságra az pontot, még fizessen is 120.000Ft-ot a kérelmezettnek, aki amúgy egy fillért nem fizetett ténylegesen az ügyvédjének – bizonyíthatóan szívességi ügyintézésről van szó, sőt még [REDACTED] fizet neki a szolgálataiért: a PATENT „nőjogi perselyéből” utalja ki a bírságait! -, hogy ha már megúszott mindent a bíróság időhúzása következtében, akkor legalább legyen miből gazdagon megünnepelni ezt a „sikert”.

Itt jegyzem meg: a Kúria kimondta: a perköltség a fél által ténylegesen megfizetett költség. Aminek a megfizetése nyilván igazolható (lenne). Ehhez képest a bíróságok bemondásra, fiktív szerződésekre fizetnek annak ellenőrzése nélkül, hogy vajon ténylegesen is felmerültek-e a papíron előadott költségek. És teszik ezt úgy, hogy egy az ügyvédek körében végzett anonim felmérésből ma már köztudott, hogy szinte nem fordult még elő olyan eset, hogy a megbízási szerződésre valóban a megállapodott és aztán ténylegesen is kifizetett összeg került, hogy szinte kivétel nélkül a ténylegesen megállapodott összeg minimum duplája, de volt már, hogy a tízszerese lett beadva a bíróságra. Márpedig a polgári jog egyik alapvetése, hogy bármilyen címen is követelünk, csakis igazoltan felmerült kárt, kiadást, többletköltséget lehet megítélni.

Ehhez képest egyszerűen gyalázat kijelenteni, hogy a bíróságot nem kötelezi jogszabály arra, hogy megkívánja a perköltségként követelt összeg tényleges felmerülésének, kifizetésének igazolását. (Erre valóban nem külön jogszabály, hanem az elvárhatóság követelménye, az alapvető emberi tisztesség kötelezi, pontosabban kötelezné. Ez így nem más, mint az intézményesített „perbencsalás”, illetve a hamis magánokirat felhasználásának bírósági legalizálása a jogász kollégák amúgy is degeszre tömött zsebének további gyarapítása. Jelen esetben egy 22.800Ft segélyből vegetáló, abból még tartásdíjat is fizető apuka majdhogynem teljesen üres zsebéből.)

De az ilyen (i)gazság kapcsán felmerül a perköltség fogalmának a vizsgálata is: a Kúria ezt is egyértelműen megfogalmazza, de amúgy a jogalkotó is: **a felek kötelesek megtéríteni az alaptalan kérelmeikkel a másik félnek indokolatlanul okozott költségeket.**

Hogyan fér ezzel össze az, hogy egy nyilvánvalóan alapos kérelmet utóbb kifejezetten alaptalan, a másik félnek indokolatlanul költséget okozó követeléssé lehessen átminősíteni csak és kizárólag azon az alapon, hogy a bíróságnak felróható súlyos eljárási késedelem következtében idő közben bekövetkezett szabályozás-változás miatt – *legalábbis a jelen alkotmányjogi panaszommal támadott jogerős végzés szerint* – már nem lehet érvényesíteni a követelést?! **Ettől valóban alaptalanná válik egy eredetileg alapos követelés?! Ettől indokolatlan költség-okozássá válik a kérelmezett azon költsége, ami saját jogsértő magatartása következtében keletkezett?!**

Hát aki szerint ez a tömény gyalázat összességében vizsgálva méltányos, igazságos, tisztességes, az ezt bátran írja le, indokolja meg és persze adja hozzá nyilvánosan a nevét!

Ugyanakkor – *álláspontom szerint* – a tisztességes eljárás másik alapkövének – **a visszamenőleges hatályú jogalkalmazás tilalmának** – a követelménye is sérül ezzel a döntéssel:

Ismeretes, hogy minden magatartást, és követelést **a felmerülésének időpontjában érvényes** jogszabályok, joghelyzet alapján kell megítélni. *(Ez alól kizárólag a büntetőjog ismer kivételt annyiban, hogy a szabályozás változása esetén a régi és az új közül a vádlott számára kedvezőbb szabályozást kell alapul venni. De például a büntetőjogban is ismeret a „nullum crimen sine lege” elv...)*

A Kúria – *közzétett határozatában* – helyesen mutat rá arra, hogy **a szabályozás megváltozására hivatkozva nem lehet „a múltat végképp eltörölni”, nem lehet megtagadni az önhiba vizsgálatát és az indokolt intézkedések megtételét.** *(Köztük a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében kötelezővé tett pótlásról történő rendelkezést is.)*

Ez ugyanis lényegében egy utólag hozott új szabályozás (kvázi egy „új jogszabály”) **visszamenőleges hatályú alkalmazása** lenne: egy a korábbi szabályozás alapján megszerzett kapcsolattartási jogosultság utólagos annullálása, vagyis **visszamenőleges hatályú „jogfosztás”**. *(Ahogy persze anyuka „bűneit” sem lehet ezen az alapon „végképp eltörölni”, mert ez viszont visszamenőleges hatályú kvázi „amnesztia” lenne.)*

Ami az indokolási kötelezettség sérelmét illeti:

Végezetül a tisztességes eljárás egyik alapvető követelménye a **konkrét indoklás** is: a hatóságok, illetve a bíróságok kötelesek a döntéseiket **indokolni**, továbbá ennek keretében **az indoklás alapját képező jogszabályhelyeket is megjelölni**, hogy az indoklás jogi háttere kiderüljön a felek számára.

Álláspontom szerint a Veszprémi Törvényszék az indoklási kötelezettségének egyáltalán – *érintőlegesen sem* – tett eleget, amikor a végrehajtás el nem rendelhető voltát **sem jogszabállyal, sem érdemi érveléssel nem támasztotta alá**, hanem elintézte annyival, hogy „egyetért a kérelmezett álláspontjával”, miszerint az idő közben megváltozott szabályozásra tekintettel a korábban alapuló követelés már nem hajtható végre.

Ez az „indoklás” üres, súlytalan. Az **„én úgy gondolom”, az „egyetértek a kérelmezettel” nyilvánvalóan nem tesz eleget az adekvát indoklás kötelezettségének, mivel üres, nincs azonosítható alapja, konkrét háttere.**

Szükséges azonban kiemelni, hogy az viszont már konkrét jogszabályi követelmény az indoklási kötelezettség teljesítésére vonatkozóan, hogy a Kúria által közzétett határozattól való eltérést a bíróságok kifejezetten kötelesek megindokolni, mégpedig igencsak alaposan!

Ez pedig végképp nem kerülhető meg, ha a másodfok által megváltoztatott határozat, vagy akár a kérelem, a fellebbezés, vagy éppen a fellebbezési ellenkérelem kifejezetten egy ilyen Kúria által közzétett határozaton alapul, arra konkrétan hivatkozik!

Márpedig a másodfokú jogerős végzés még csak nem is említi a Kúria Kfv.38.269/2019/4.sz., elvi tartalommal közzétett ítéletét annak ellenére sem, hogy én a fellebbezési ellenkérelmemben kifejezetten hivatkoztam rá: **semmilyen magyarázatot nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy miért látta indokoltnak eltérni a Kúria általam meghivatkozott elvi iránymutatásától!** (Mert azt talán mégsem lehet „indoklásnak” elfogadni, hogy a másodfokú bíróság nem a Kúriával, hanem a kérelmezettel értett egyet.)

Ami végül a családi- és magánélet, valamint a kapcsolattartás tiszteletben tartásához fűződő alapjog sérelmét illeti:

Az nyilván nem lehet kétséges, hogy amikor egy apa és a lánya 15 hónapja nem láthatják egymást, illetve még beszélni sem beszélhetnek egymással, amikor egy eszement, nem tiszta elméjű család egyszerűen elhatározza, hogy megszünteti az apa-lánya kapcsolatát, mert megijed attól, hogy a gyerekben felmerül, hogy talán jobb lenne neki az apjánál lakni, az apjával élni, akkor az, **ha az apa és a gyermek meghatározó alapjoga gyakorolhatóságának biztosítására – kikényszerítésére – az Állam (jelen esetben a kapcsolattartás végrehajtására hivatott és egyben köteles bíróság) szó szerint nem tesz érdemben semmit: a végtelenségig szabotálja a munkaköri köteleességét: a hatékony intézkedések megtételét, majd utóbb kitalálja, hogy hát most már új szabályozás van, úgyhogy apuka így járt: felejtse el a több tucat elmaradt találkozás pótlását – de amúgy persze „ráadásként” felejtse el a felmerülő költsége megtérítését is, sőt még ő fizessen a beteges elidegenítő anyának – messzemenően kimeríti az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjog kifejezetten súlyos, alkotmányos szintű sérelmét.**

Mint a fentebb már idézett EJEK döntés is rámutat: ezekben az esetekben az időtényező meghatározó: hatékony intézkedés csakis a gyors, sürgős intézkedése lehet. Az idő múlásával a gyerek távolodik tőlem, ráadásul találkozás hiányában nincs „ellenhatás” az anyai drasztikus elidegenítéssel szemben, nincs lehetőség az anya által rólam a gyereknek mondott szörnyű hazugság(ok) cáfolatára, ez pedig a gyerek végérvényes elhidegülését, sőt előbb-utóbb kifejezetten a velem szembe fordulását eredményezi. (És ugye a 16. életévében lévő gyermekről beszélünk, így már amúgy is szűk az anya által kialakított állapot megváltoztatására.)

A tisztelt Alkotmánybíróság a IV/1533/2020. számon hozott AB határozatában – amelynek az alapját képező eredményes alkotmányjogi panaszt amúgy én írtam az egyesületünk egy apukájának – részletesen kifejtette a kapcsolattartás – és azon belül a személyes kapcsolat – jelentőségét a gyermek személyiségfejlődésében – és persze a különélő szülő életében is -, ahogy azt is kifejtette, hogy a szent és sérthetetlen magánszféra szerves részéről, alapjogi rangra emelt, kétpólusú jogosultságról van szó a kapcsolattartási jog esetében.

(Amihez – értelemszerűen – hozzá tartozik az elmaradt kapcsolattartásoknak a lehető legrövidebb időn belül, azonos időtartamban történő pótlása is!)

Ugyanebben a határozatában a tisztelt Alkotmánybíróság arra is rámutatott, hogy amennyiben **alapjogok konkurálnak egymással**, akkor a bíróságoknak fel kell ismerniük a probléma alapjogi aspektusát és megoldásként kíméletes egyensúly („fair balance”) kialakítására kell törekedniük **azzal, hogy egyik alapjog sem üresíthető ki.**

Feltételezve tehát, hogy netán valamelyik alapjogból levezethető lenne a másodfokú bíróság azon – semmilyen jogszabállyal alá nem támasztott, meg nem magyarázott – véleménye, miszerint egy szabályozás révén megszerzett jogosultság „elveszik”, ha a szabályozás megváltozik, abban az esetben ez az alapjog konkurálna a VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjoggal. Így viszont a Veszprémi Törvényszéknek fel kellett volna ismernie a probléma alapjogi aspektusát: olyan megoldásra kellett volna törekednie, ami nem jár egyik alapjog teljes kiüresedésével sem.

Ehhez képest a Veszprémi Törvényszék nem ismerte fel a kérdés alapjogi aspektusát és a döntésével – különösen, hogy ez a döntés nyilván előre vetíti az összes többi is (karakter azonos tartalommal) teljes egészében kiüresítette a gyermeknek és az apának az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogát.

(És tette ezt ráadásul cinikusan, még a szó szerint tisztességtelenül „kigolyózott” – egy 22.800Ft foglalkozást helyettesítő támogatásból még tartásdíjat is fizető! - apa súlyos anyagi megkárosításával is megtoldva, a krónikus elidegenítést, az amúgy bűncselekménynek is minősülő kapcsolattartás-akadályozást még anyagiilag is megtámogatva, bátorítva ezzel az anyát az egészen gyalázatos – bűncselekményt is megvalósító - magatartása folytatására.)

Ehhez képest a tisztelt Alkotmánybíróság által szükségesnek tartott „fair balance” éppen az lett volna, amit a Kúria az általa elvi tartalommal közzétett Kfv.38.269/2019/4.sz. ítéletében kifejtett:

Az anya önhibájának vizsgálata, és annak eredményeként a kapcsolattartás végrehajtásának elrendelése azzal, hogy a pótlást a megváltozott – jelenleg éppen hatályos – ideiglenes szabályozással egyező formában és módon kell megvalósítani. (Ami ebben az esetben még ráadásul azonos is volt a végrehajtani kért korábbi szabályozással.)

13

Vagyis az elsőfokú végzés helyben hagyása képezhette volna ezt a bizonyos „kíméletes egyensúlyt”, nem pedig a megváltoztatása!

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés – és részben az alapul fekvő eljárás - alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból történő megsemmisítését.

Végezetül akként nyilatkozom, hogy

HOZZÁJÁRULOK

ahhoz, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság honlapján az előírásoknak megfelelően közzétett indítványomban szerepeljen a nevem.

2024. 11. 27.

tisztelettel:

